



תת"ע 447/07/18 - מדינת ישראל נגד משה אמון

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 447-07-18 מדינת ישראל נ' משה אמון
לפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אלדד

המאשימה

נגד

משה אמון

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 21.3.18, הודעת תשלום קנס בגין רכיבת אופניים על המדרכה (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 129(א) לתקנות התעבורה.

הנאשם כפר באישום המיוחס לו וטען: "לא רכבתי. יש לי צילומים, שצילמתי את האירוע, מנתיב שמותר לי לנסוע ובנתיב אני ירדתי. מהצומת עד איפה שעמדה הניידת, ראיתי את הניידת, עצרתי. הוא אמר לי זה שראיתי את הניידת, אבל הוא ראה אותי מ - 250 אתה נסעתי, אני אמרתי לו שאני הגעתי לצומת ועצרתי. אני חייב מוגבל באמצעים כבר 15 שנה, אני משלם 300 ₪ של בית משפט. אני לא יכול לשלם גם את הדו"ח הזה. אבל העיקרון היה שאני לא עשיתי את העבירה. הוא תפס אותי שהאופניים ביד".

ביום 17.10.18, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה, העיד רס"ב שאול כהן, עורך הדו"ח והוגש הדו"ח, שסומן ת/1.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם והוגשו תמונות, שסומנו נ/1 עד נ/5 וכן, הציג הנאשם סרטון של מסלול נסיעתו.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 21.3.18, בסמוך לשעה 09:03, נצפה הנאשם, על ידי עד התביעה, כאשר הוא רוכב על אופניים חשמליים, על המדרכה שברחוב הולצברג, מכיוון צפון לכיוון דרום וזאת ממרחק של 20 מטרים. העד ציין, כי כאשר הבחין בו הנאשם, הוא עצר וירד מאופניו. עוד ציין העד, כי הבחין שהנאשם עשה שימוש במנוע העזר של האופניים ולא בדוושות.



העד שמר על קשר עין רצוף עם הנאשם עד לעצירתו ורשם מפיו את הדברים הבאים: "אל תיתן לי דו"ח. אין לי מאיפה לשלם".

על פי גרסת הנאשם, הוא הגיע אותו בוקר מכיוון יפו ונסע בשביל אופניים, עד למקום הנראה ב-4/4, שם נעצר, שכן, השביל מסתיים. לטענתו, בשלב זה, יצא העד מבין העצים, ממרחק של 30-40 מטרים וטען בפניו כי ראה אותו נוסע על האופניים. בחקירתו הנגדית, טען הנאשם, כי היה שוטר נוסף וכי מקום עצירתו, היה כ-25 מטרים ממקום עמידתה של ניידת המשטרה. הנאשם מסר כי בהגיעו למעבר החצייה, ירד מהאופניים.

הנאשם הציג בבית המשפט סרטון, של מסלול נסיעתו, לרבות שלב בו נסע על המדרכה אותו צילם, תוך שהוא עובר את אותה עבירה בגינה ביקש להישפט וזאת עשה, לטענתו, על מנת להראות איך זה בזמן רכיבה.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמם ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. עד התביעה תיעד באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התייחסות לכל רכיביה ולעובדות הרלוונטיות לאישום. העד ציין את מקום עמידתו, המרחק ממנו הבחין בנאשם, כשהוא רוכב על אופניו על המדרכה והדגיש, כי הנאשם ירד מהאופניים, לאחר שהבחין בו. העד פירט בנוסף, כי ראה שהנאשם נוסע תוך שימוש במנוע העזר ומבלי שהוא מדווש בדוושות.
2. עדותו של עד התביעה הייתה עניינית ולא נסתרה בחקירה נגדית.
3. גרסת הנאשם, לא עשתה עלי רושם אמין. הנאשם הרשה לעצמו לצלם את מסלול נסיעתו, לכאורה, תוך כדי נסיעה על המדרכה ושימוש במקביל בטלפון הנייד, דבר שיש בו כדי לסכן עוברי דרך אחרים, בדגש על הולכי רגל. מדובר בעבירות נוספות ושיקול הדעת שהפגין הנאשם, היה מוטעה ויש בו כדי להעיד על אופן התנהגותו.

לאור כל האמור לעיל, ולאחר ששבתי והזהרתי עצמי, שכן עדות יחידה הוצגה בפני במסגרת פרשת התביעה, הנני קובעת כאמור, כי הנאשם עבר עבירה כמיוחס לו בכתב האישום שבנדון.

זכות ערעור כחוק.



ניתנה היום, ז' כסלו תשע"ט, 15 נובמבר 2018, במעמד הצדדים